

Saatlerin Durduđu An

– AyselAKSÜMER · 25 Mart 2011

Her cepheden sonuna kadar mücadele etmiş bir komutan kadar dik bir duruşu vardı. İliklerine kadar üşümemişti belki ama tepeden tırnağa yağmur yemiş, hatta kısa süreli de olsa üstüne lapa lapa kar yağmıştı. Emektar Çağlar Apartmanının, içindeki sakinler kadar bedeninin ısınmaya ihtiyacı vardı.

Beş katlı olan bu yorgun bina; zaman içerisinde kimine evsahibi, kimine kiracı kimine de dükkan sahibi olma unvanı getirmişti. Çatısının altına topladığı bu insanlara, toprağını bir ana gibi bağışlamıştı. Mutlu görünüyordu. Kendisini işaret edenlerin "bizim ev" diye sahiplenişlerinden sanki gizli gizli gururlanır gibiydi.

Takvim yapraklarının gösterdiği tarih ile dallarda yeşeren yapraklar ve sınımsız güneş müthiş bir koordinasyona işaret ediyordu. Bahar; kuşların cıvıltısıyla, güneşin pırıltısıyla sevinç çığlıkları atarak gelmişti yine.

Mesut, neredeyse on yıla yakın bir zamandır "İtimat Saat Tamircisi" tabelasının asılı olduğu demir parmaklıklardan tutunarak merdivenleri iner, dükkanının kapısını besmele ile açardı. Girişinin bağımsız oluşu burayı kiralamasındaki en büyük etken olmuştu. Sağlam karakteri ve usta eli onu kısa sürede tanınır ve güvenilir bir kişi haline getirmişti.

Uzun boyu, geniş omuzu, zayıf bedeni ile yakışıklı bir adamdı. Dimdik yürüyüşüyle ve çevik hareketleriyle tam bir eski topraktı o. Altmış yaşın üstüne epeyce kat çıkmış olsa da o sanki kırk beş yaşını hiç geçmemiş gibi dinçti. Sol yanağında bariz bir çukur vardı. Bu yalnız öyle sevimli bir gamze değildi. Kendi sözcüklere dökmese de yüzü gençlik yıllarında o bölgeye ciddi bir operasyon uygulandığını açık açık söylüyordu. Güzel mi güzel bir yüreği olduğu sıcacık bakan gözlerinden rahatlıkla okunabiliyordu.

Her sabah giyindiği takım elbise, ütülü gömlek ve kravat resmi dairede çalışıyor gibi bir intiba uyandırır da o bir serbest meslek erbabıydı. O bir saat doktoruydu. Nice ölüme terkedilmiş saat onun güçlü parmakları arasında yeniden can bulmuş, sahibinin yaşı kadar da ömür sürmüştü.

Duvarlara asılı çeşit çeşit saatlerin içerisinde guguklu saatler onun için ayrı bir önem arz ediyordu. Saat başı, herbirinden ayrı ayrı çıkan sesler gelen müşterileri rahatsız ederken ona Bethoween'in ünlü bir eserini dinliyormuş kadar zevk verirdi. Tik tak sesleri kalbinin sesi olmuştu artık.

O gün de yine sanatının bütün inceliğini ortaya koymuş, hiç kimsenin tamir edemediği, "bu artık iflah olmaz, çöpe atın" dediği saatleri ilk günkü kadar sağlam bir halde sahiplerine teslim etmişti.

Öğleden sonra Neriman Hanım güler yüzüyle dükkana girmiş ve baba yadigarı antika kol saatini tamirden almaya gelmişti. Mesut, hemen ayağa kalkmış ve teslim edilecek saatleri koyduğu bölmeyi açmıştı. Fakat o da ne! Saat yerinde yoktu. Rengi kıpkırmızı olmuştu. Neriman Hanım'a telaşını belli etmeden biraz bekleteceğini söylemişti.

Neriman hanım sabırla bekliyor, Mesut ise sabırsızlıkla arıyor, tarıyor ama bir türlü saati bulamıyordu. İçinden "belki başka bir yere koymuşumdur" diye geçiriyordu. En son düşündüğüne ihtimal bile vermek istemiyordu. Ama düşünmeden de edemiyordu. Acaba dükkana bir hırsız mı dadanmıştı? Ama ekmek teknesini gün içerisinde hiç terketmiyor, yemeğini bile burada yiyiyordu. Hiç bir sabah da olağanüstü bir durumla karşılaşmamıştı. Ama nasıl oluyor da Neriman Hanımın saati yok olabiliyordu. Çıldırarak üzereydi.

Mahçup bir şekilde Neriman Hanım'a bir sonraki gün gelmesini söylemişti. Yıllardır bu mesleği yapıyordu ve ilk kez böyle bir olaya maruz kalıyordu. Şaşkındı. Bütün gün tezgahın üstünde, alt raflarda antika saati aramış ama maalesef bulamamıştı.

İlerleyen günlerde kaybolan saat sayısı dörde çıkmıştı. Artık dükkana giren çıkan herkesi kontrol ediyor. Eli uzun biri var mı diye de dedektiflik yapıyordu. Ama temiz ve nezih bir semtteydi dükkani. Giren çıkanın da büyük bir çoğunluğunu iyi tanıyordu. Çevresinde böyle bir kişi yoktu ki!

Kenarında köşesinde birikmiş olduğu parasının tümünü kaybolan saatlerin sahiplerine vermişti. "Kör olunca badem gözlü olurmuş" sözünün ne kadar doğru olduğunu acı bir tecrübeyle yaşayarak öğrenmişti. Neriman Hanım'ın saati neyse ama diğer üçü alalade saatler olmasına rağmen sahipleri bayağı yüklü miktarda ücret talep etmişlerdi.

Mesut, aslında işin para yönünden çok itibarının zedelenmiş olmasından dolayı üzüntü duyuyordu. İşlerinde de epeyce bir azalma olmaya başlamıştı.

Eşi ve çocukları da Mesut'un son zamanlardaki durgunluğunu farkediyorlardı. İyice içine kapanan Mesut sürekli düşünüyordu.

Bir akşam geç vakte kadar dükkanda kalarak kaybolan saatleri eni konu aramaya karar verdi. Kan ter içinde kalmıştı. Yoktu işte! Gözleri dolmuş, gözyaşları ince ince yanaklarından süzülüyordu. Koltuğa iyice arkasını yaslayıp uzun uzun tavana bakmıştı.

- Mübarek yer yarıldı, yerin dibine girdi! Nerede Allah'ım bunlar?

diyordu ki tepeden geçen boruların olduğu yerdeki rafta siyah bir şey gördü. Hemen koltuğun üzerine

çıktı. Gördüğüne inanamıyordu. Aylardır aradığı saatlerin dördü de buradaydı. Yalnız tek bir farkla! Hepsinin kordonları itinayla kemirilmişti.

Mesut, bir yandan seviniyor bir yandan da öfkeleniyordu. Bir farenin böyle bir üçkağıt yapacağını söyleseler asla inanmazdı. En çok şerefini, onurunu ve itibarını geri kazanacağı için mutluydu.

Sabahı zor etmişti o gece! Bir an önce güneş doğmalı ve saatleri gururla müşterilerine göstermeliydi. Vebal altında kalmak ne kadar da zordu. Üstünden ağır bir yük kalkmış gibiydi.

Yeni gün; nerede olduğu meçhul saatlerin, aramakla geçen kayıp zamanın, aklanmış bir onurun ve esrarlı bir hırsızlık davasının da aydınlığa kavuştuğu bir gün olacaktı.

Aysel AKSÜMER